

J. R. Glaser:

Balada o dveh.

Razžalil jo je prvokrat,
in bridko je ihtela; —
a saj je mlada in on je mlad
in vse sta prebolela.

In žalil jo je mnogokrat
in mnogo je trpela, —
a saj jo vendar imel je rad,
ga rada ona imela . . .

Nekoč pa več jokala ni,
brez čustva nanj je zrla:
takrat iztekla iz ran je kri,
takrat je duša umrla. —

Ali je to poezija iz surovine življenja

V življenju.

Ne želi nazaj si tira:
čas-starec ne zavira,
le urno vzemi si smeh!
Potem vse skrij v pozabo:
čas jadrno dalje s tabo
drči na svojih saneh.

In če ti drob pretrese
in če ti klobuk odnese, — *of poetically!!*
kaj hočeš? Mahni: prav!
In varno sani se primi:
ko posloviš se z njimi,
takrat ne bodeš zdrav. *Amen —*

